

ดอกแก้ว

ดอกแก้ว

เจ้าพระยาวงษา นูวัตติ หรือ วงศ์ วงษา บุรุษหนุ่มใหญ่ อายุประมาณ 40 ปี มีตำแหน่งเป็นเจ้าเมืองพิจิตรเป็นพ่อม่ายเมียตาย เหลือลูกชายไว้ต่างหน้าคนหนึ่งคือ วันชัย ซึ่งถูกส่งเรียนเมืองนอกตั้งแต่เล็ก เจ้าคุณนั้นด้วยความเป็นม่ายตั้งแต่ยังหนุ่ม จึงได้แม่ช้อย เด็กรับใช้ในบ้านเป็นเมีย แต่ไม่ได้ยกย่องเสมอคุณหญิงภรรยาที่ตายไป แม่ช้อยนั้นยังอายุน้อย เจ้าชู จริตจะก้านแพรวพราวมีความทะเยอทะยานมักใหญ่ใฝ่สูง จึงได้เป็นซู้กับหลวงมณูกิจธรรม ทนายความหนุ่มเจ้าเล่ห์ของเจ้าคุณวงษานั้นเอง วันหนึ่งเจ้าคุณได้ไปพักผ่อนที่บ้านดงเมือง เพชรบูรณ์ พร้อมกับช้อยและหลวงมณูฯ แต่ฝากคนทั้ง 2 ให้พักอยู่กับกำนันบ้านป่าแดง ส่วนตนเองไปตั้งเดินที่อุ้มห้วย

ในอาณาเขตไร่บริเวณบ้านกำนันกับคนรับใช้ 1 คน และพรานหนุ่มชื่อ วาด ซึ่งเป็นผู้นำทางเที่ยวพรานวาดนั้นไปหลงรักกิ้ง สาวสวยบ้านป่าแดงลูกสาวยายคอนจี่โรค ซึ่งถูกชาวบ้านกล่าวหาว่าเป็นปอบวาดได้แต่เงื่อ ๆ ง่า ๆ แต่ไม่กล้าบอกรักกิ้งสักครั้ง เพียงแต่คอยให้ความช่วยเหลือเท่าที่จะให้ได้และได้แต่หวังลม ๆ แล้ง ๆ ว่ากิ้งจะมีใจตอบตน วาดไม่รู้ระแคะระคายแม้แต่สักนิดว่ากิ้งนั้นได้ตกเป็นภรรยาของเจ้าวงษาเจ้านายของตนเสียแล้ว

เจ้าคุณวงษาพบกับกิ้งโดยบังเอิญ และได้ให้ความช่วยเหลือด้านเงินทองรักษาแม่ของกิ้งทั้ง 2 ลอบพบปะได้เสียกันจนกระทั่งกิ้งตั้งท้องวาดนั้นหัวใจแทบสลายแต่ก็ต้องจำยอมรับชะตาของตนคอยดูแลให้ความช่วยเหลือกิ้งแทนเจ้าคุณวงษาซึ่งเกิดเป็นไข้ป่าต้องถูกส่งตัวกลับไปรักษาควนที่บางกอก

กิ้งแม้จะเป็นทุกข์ห้วงสามปี แต่ก็มีหวังว่า วันหนึ่งจะได้พบกันโดยหาไม่รู้ไม่แน่แต่น้อยว่าช้อยและหลวงมณูฯ ซู้รัก ได้รู้เรื่องราวของกิ้งและเจ้าคุณหมดทุกอย่างแล้ว และได้วางแผนแยกคนทั้ง 2 ให้จากกันตลอดกาลเจ้าคุณและกิ้งพยายามส่งข่าวถึงกัน แต่ก็ถูกหลวงมณูฯ และช้อย จับได้ ทำลายจดหมายหมดทำให้ทั้ง 2 เข้าใจผิดกัน กิ้งท้องโตขึ้นทุกวัน มีเพียงวาดคอยให้ความช่วยเหลือช้อยเองก็ท้องกับหลวงมณูฯ หลวงมณูฯ คิดการชั่ววางแผนกับช้อยจะฆ่าเจ้าคุณ และกันไม่ให้กิ้งได้เข้ามามีส่วนในทรัพย์สมบัติ โดยจะขัดเยียดลูกของตนและช้อยให้เป็นทายาทแทน

เจ้าคุณได้ยื่นเรื่องราวทั้งหมดจึงคิดป้องกันทรัพย์สินสมบัติให้ลูก โดยเขียนพินัยกรรมยกสมบัติครึ่งหนึ่ง จากที่ให้วันชัยให้กับทายาทผู้ที่ถือจดหมายลายเซ็นเจ้าคุณมาด้วย เจ้าคุณได้พบพินัยกรรมชิ้นเล็ก ๆ นี้ใส่ไว้ในปลอกกระสุนลูกสุดท้ายในปีนด้ามทองประจำตัว

ช้อยและหลวงมณูฯ นั้นกำลังยามใจในแผนการ และมักใช้ห้องสมุดในการพบปะกัน เจ้าพระยาวงษา จับได้คาน้ำคาเขา หลวงมณูฯ จึงตัดสินใจยิงทิ้ง ขณะนั้นเองเป็นเวลาเดียวกับที่วาดเดินทางมาหาเจ้าคุณด้วยความโกรธแค้นที่ทอดทิ้งกิ้ง วาดได้บุกเข้ามาพอดี จึงถูกหลวงมณูฯ ยิงด้วยเช่นกันหลวงมณูฯ รีบพาช้อยออกไป แล้วแจ้ง หมิ่นท้าวกำแหง ซึ่งเป็นนายตำรวจให้มาจับวาด โดยใส่ร้ายว่าวาดเป็นคนร้ายตามมาฆ่าเจ้าคุณด้วยความแค้นที่เจ้าคุณ ได้กิ้งแล้วทอดทิ้ง

ด้านเจ้าคุณก่อนตายได้มอบปืนให้วาดนำไปให้กิ้งเพื่อมอบแก่ลูก ซึ่งเกิดจากกิ้ง แต่ยังสงสัยไม่เสร็จก็ขาดใจตาย วาดรีบหนีไปทั้ง ๆ ที่ได้รับบาดเจ็บสาหัส หลักฐานทั้งหมดจะถูกมัดมือกิ้งและวาดว่าเป็นฆาตรกรตามฆ่าเจ้าคุณด้วยความแค้น หมิ่นท้าวฯ พบพินัยกรรมของเจ้าคุณในห้องสมุดข้างหน้าของว่า อีก 20 ปี จึงให้เปิดพินัยกรรมต่อหน้าคนในตระกูลวงษา

วาดนั้นนำปืนด้ามทองหนีมาจนถึงกระท่อมกิ้ง เล่าทุกอย่างให้กิ้งฟัง มอบปืนให้และบอกให้กิ้งรีบพา ลูกหนีไป เพราะอย่างไรเสียหลวงมณูฯ จะต้องตามมาฆ่าปิดปากแน่ ๆ เมื่อวาดได้ทำหน้าที่ของตนเรียบร้อยแล้วจึงได้ขาดใจตายกิ้งกระเซอะกระเซิงอุ้มลูกหนีการตามล่าของหลวงมณูฯ และตำรวจมาพบกับมหาโจร ชื่อ เม่น เคราแดง เม่นได้ช่วยกิ้งและลูกไว้ ขับไล่หลวงมณูฯ และตำรวจกลับไปโดยประกาศต่อหน้าตำรวจว่า หลวงมณูฯ นั้นแหละเป็นฆาตรกรเห็นแก่ความดีมีน้ำใจของกิ้งเปลี่ยนมาเป็นความรักแบบน้องสาว กิ้งจึงได้อยู่อย่างสงบสุข เลี้ยงลูกสาวของตนและลูกชายกำพร้าแม่ของเม่นให้เติบโตขึ้นมาพร้อม ๆ กัน

ลูกสาวของกิ้งได้ชื่อว่า แก้ว ตามชื่อ ดอกแก้ว ดอกไม้ที่เจ้าคุณวงษาโปรดปรานเป็นพิเศษส่วนลูกเม่นชื่อ ไม้ มีความสูงใหญ่และบ้ำระห่ำผิคนุษย์ทั่ว ๆ ไป ไม่นั้นรักแก้วอย่างทะนุถนอมบูชาคอยปกป้องแก้วจากอันตรายทุกอย่าง แม้จะแลกกับชีวิตของตนก็ยอม ส่วนเม่นนั้นกิ้งได้ขอร้องให้กลับตัวเป็นพลเมืองดี ทำมาหากินอย่างสุจริตในอาณาจักรของตนเอง

ต่อมาแก้วได้พบปืนด้ามทอง โดยบังเอิญ และพยายามคาดกันถามเรื่องราวต่าง ๆ จากกิ้งกิ้งจำเป็นต้อง

เล่าเรื่องราวแต่หันหลังให้แก้วฟิง แก้วจ๋าชื่อของช้อยและหลวงมยุฯ ด้วยความแค้นพร้อมทั้งเชื่อมั่นว่า พ่อต้องการให้ตนใช้ปืนด้ามทองซึ่งเหลือกระสุนเพียงนัดเดียวแก้แค้นแทนพ่อ

จวบจนเมื่อสบโอกาสมันจำเป็นต้องอพยพพาณาจักรของตนออกไปจากที่แห่งนั้นเพราะไปมีเรื่องกับผู้มีอิทธิพล และผู้มีอิทธิพลนั้นได้ไปแจ้งทางอำเภอไว้ ทางอำเภอจะเข้ามาจับมันซึ่งกลับตนแล้ว จึงต้องคิดหนีไปหาตั้งรกรากใหม่แทนที่จะต่อสู้ และระหว่างการอพยพนั่นเองแก้วได้ขโมยปืนด้ามทองและชวน ไม้หนีไปบางกอก เพื่อแก้แค้นแทนพ่อ

ระหว่างนั้นเป็นระยะสงครามโลกครั้งที่ 2 ทั้ง 2 มาถึงบางกอกอย่างกะเรื่อกระรำ โดยแก้วหอบกระบุงซึ่งซ่อนปืนไว้ติดตัวตลอดเวลา ทำให้เป็นจุดสนใจของพวกมิจจาชีพ กลุ่มโจรกลุ่มหนึ่งวางแผนหลอกทั้ง 2 หวังปล้น แต่ก็ถูกไม้และแก้วตอบโต้หนีกระเจิงไป ไม้และแก้วได้พบกับ ร.ต.ท. กำแหงลูกชายหมื่นท้าวกำแหง ผู้เจริญรอยเป็นตำรวจตามพ่อ กำแหงเอื้อเพื่อให้ที่พักในฐานะที่แก้วและไม้ เป็นพลเมืองดีช่วยตำรวจแต่ทั้ง 2 ปฏิเสธเพราะต้องการตามหาหลวงมยุฯ

โชคชะตาบันดาลให้แก้วและไม้ ได้มีโอกาสช่วยวันชัย ลูกชายของเจ้าคุณฯ กับคุณหญิงภรรยาแรกซึ่งมีฐานะเป็นที่ชายแก้ว วันชัยเกิดถูกชะตาและเมตตาแก้วตามสัญชาตญาณครั้งแรกแก้วปฏิเสธ แต่พอรู้ว่าวันชัยนั้นนามสกุล วงษา จึงเปลี่ยนใจตามไป ทางฝ่ายหลวงมยุฯตลอดหลายปีที่ผ่านมา มักฝันร้ายว่าลูกทวงเอาชีวิตจากทายาทเจ้าคุณฯ ผู้มีปืนด้ามทอง เมื่อรู้ว่าแก้วและไม้ มาอาศัยอยู่ให้เกิดความสังหรณ์และไม่ชอบหน้า จึงสมคบกับช้อยคอยกั่นแกล้งตลอดเวลา แต่ก็ได้วันชัยคอยปกป้องตลอดเวลายิ่งทำให้ทั้ง 2 ไม่พอใจมากขึ้น

สำหรับลูกสาวของช้อยและหลวงมยุฯ นั้นชื่อ ชไมพร ชไมพรเป็นคนสวยแต่ถือตัว เยอหยิ่งด้วยหลงคิดว่าตนเป็นลูกเจ้าพระยาวงษาภูวดิ ลูกถูกแม่กระตังหลวงมยุฯ เพราะคิดว่าเป็นลูกจ้างทำให้หลวงมยุฯ น้อยเนื้อต่ำใจตลอดเวลา ช้อยต้องคอยปลอบโยนให้กำลังใจ ซึ่งยิ่งทำให้ชไมพรไม่พอใจพ่อแท้ ๆ ของตัวยิ่งขึ้น ส่วนวันชัยนั้นมีคู่หมั้นสาวสวยชื่อ รุ่งลักษณ์ เป็นสาวสังคมฟุ้งเพื่อชอบเที่ยวเตร่ รุ่งลักษณ์มีพี่ชายรูปหล่อลำปางชื่อ ราชนย์ พินิจพงศ์คา เป็นนักเรียนนอกเช่นกันและเป็นเพื่อนของวันชัยด้วยจึงเนื้อหอมเป็นที่หมายปองของสาว ๆ รวมทั้งชไมพร ซึ่งฝากเนื้อฝากตัวสนิทสนมเป็นคอเดียวกับรุ่งลักษณ์ แต่ราชนย์เอ็นดูชไมพรเช่นน้องสาวเท่านั้น

วันหนึ่งราชันย์ได้มาพบดอกแก้ว จึงเกิดความพอใจในความสวยบริสุทธิ์ ทั้งดอกแก้วเองก็พอใจ ราชันย์เช่นกัน ท่ามกลางความไม่พอใจของไม้ ยิ่งร้ายไปกว่านั้น ช้อย รุ่งลักษณ์ และชไมพร ได้วางแผนกลั่น แก่ล้างดอกแก้วต่าง ๆ นานา แต่อุปสรรคทั้งหมดกลับทำให้ราชันย์และดอกแก้วรักกันยิ่งขึ้นจนกระทั่งวัน หนึ่งดอกแก้วได้ตกเป็นของราชันย์ ไม้รู้เข้าหัวใจแทบสลายแต่ก็จำยอมรับความพ่ายแพ้แต่โดยดี

เมื่อมาถึงขั้นนี้ ช้อย ชไมพร และรุ่งลักษณ์ จึงได้วางแผนใส่ร้ายว่าไม้กับแก้วเป็นสามีภรรยากัน ราชันย์ ทุเบาะเชือดทันทีถึงกับตัดขาดแก้วแก้วได้รับความทุกข์ทรมานมากซ้ำยังตั้งท้องไม้แก่แก่นชไมพรซึ่งเป็นตัวตั้ง ตัวตี โดยลอบปิ่นเข้าหาและปลุกปล้ำชไมพร ขณะที่อยู่ด้วยกัน ไม้ได้ยिनหลวงมณูฯ พุดปรึกษากับช้อย ไม้ และชไมพรเลยได้รับทราบความจริงทั้งหมด ไม้ทั้งเยาะเย้ยชไมพร ชไมพรได้รับบทเรียนจึงเริ่มรู้สึกตัว ขณะนั้นหลวงมณูฯ จับได้จึงร่วมมือกับคนใช้ทำร้ายไม้จนความจำเสื่อม ลืมทุกอย่างที่ได้ยินมาจนหมดส่วน ชไมพรก็ไม่กล้าพุด

เม่น เคราแดง ได้เดินทางมาบางกอกเพื่อรับลูกและหลานกลับ ได้พบกับความพ่ายแพ้ของแก้วและไม้ จึงปลอบโยนแล้วพากลับบ้าน แต่หลวงมณูฯ ได้ส่งคนตามไปติดต่อกับโจรอีกกลุ่มให้ปลอมเป็นตำรวจไป เผาฆ่าทุก ๆ คนในหมู่บ้านเม่น ทุกคนตายหมดเว้นแก้วกับไม้ซึ่งหนีออกมาได้ไม้ประสบอุบัติเหตุความทรง จักลับคืนมา ทั้ง 2 จึงตัดสินใจกลับบางกอกอีกครั้งเพื่อทวงสิทธิ์ของแก้วและแก่นแก่นให้เจ้าคุณ

แก้วและไม้มาถึงในเวลารคน้ำสังข์ระหว่าง ราชันย์และชไมพร พอดีแก้วยกปิ่นด้ามทองจะยิงหลวงมณู ฯ แต่ไม้เข้าขวางไว้ โดยไม่ยอมให้แก้วต้องเป็นฆาตกรไม้ประกาศว่าชไมพรเป็นเมียตน ท่ามกลางความตก ตะลึงของทุก ๆ คนหลวงมณูฯ แค้นสุดขีด จึงยิงไม้ ไม้ทรุดล้มลงแต่ได้คว้าปิ่นด้ามทองยิงหลวงมณูฯ ปรากฏ ว่ากระสุนด้านหลวงมณูฯ จึงยิงซ้ำ ส่วนกระสุนที่ด้านนั้น เมื่อกระทบพื้น ได้หักแยกออกจากกัน ทำให้เห็นว่า ภายในมีกระดาศบรรจุไว้แทนดินปืน

ไม้รวบรวมกำลังหยิบมาอ่าน ปรากฏว่าเป็นพินัยกรรมนั่นเอง ความจริงทุกอย่างจึงได้เปิดเผยขึ้นหลวง มณูฯ ผิดหวังจนเป็นบ้ายังแม้กระทั่งชไมพร ลูกแท้ ๆ ตาย เมื่อทุกอย่างจบสิ้นลง หลวงมณูฯ ถูก ร.ต.ท. กำ แหง ยิงตาย ส่วนไม้ก่อนสิ้นใจได้ฝากแก้วไว้กับราชันย์ โดยบอกให้ราชันย์รักและทูลถนอมแก้วแทนตน ตลอดไป

บทประพันธ์โดย : ส.อาสนจินดา

บทโทรทัศน์โดย : พนิดา

กำกับการแสดงโดย : สยาม น่วมเศรษฐี

ผลิตโดย : พอดีคำ